

Introit: *Rozlívám se jako voda, všechny kosti se mi uvolňují, jako vosk je mé srdce, rozplynulo se v mém nitru. Jako střep vyschla má síla, jazyk mi přisedl k patru. Vrháš mě do prachu smrti! Smečka psů mě kruhem svírá, zlovolná tlupa mě obkličuje; sápour se jako lev na mé ruce a nohy, mohu si spočítat všechny své kosti. Pasou se na mně svým zrakem. Dělí se o mé roucho, losují o můj oděv. Nebud' mi vzdálen, Hospodine, má sílo, pospěš mi na pomoc! (Žalm 22, 15-20)*

Píseň 518

Modlitba

Čtení: Marek 15, 15-47

Píseň 656

Text kázání: 2. Korintským 1,5: **Jako na nás v hojnosti přicházejí utrpení Kristova, tak na nás skrze Krista přichází v hojnosti i útěcha.**

Milí přátelé, bratři a sestry,

Možná jste už někdy zahlédli takový kreslený obraz, kdy na lavičce v parku sedí člověk, vedle něho sedí Ježíš a vedou rozhovor. Člověk zastupující lidstvo Ježíši vyčítá: *Tak proč dopouštíš, aby na světě byly takové věci jako hladomor, válka, utrpení, nemoc, zločin, zoufalství?* A Ježíš člověku odpoví: *To je zajímavé, že se takhle ptáš, právě když jsem se chtěl na to samé zeptat já tebe. Proč to dopouštíš ty, člověče?* Myslím, že je to výstižné. Lidstvo chce za všechno utrpení, za všechno zlo obvinít Boha. Zodpovědnost ovšem padá na člověka. A stejně tak má na svědomí člověk utrpení a smrt Pána Ježíše Krista. Nikoliv Bůh, ale člověk. Utrpení a zlo ve světě je totiž důsledkem lidského hříchu. Otevření se Zlu. A jak závažný je to důsledek, to právě na svém těle zakusil Pán Ježíš Kristus.

Pán Ježíš to ale podstupuje dobrovolně. **Z lásky k člověku, k tobě i ke mně, bere na kříž všechny viny, viny každého člověka.** Vinu celého světa napříč historií. Je to obrovská tíha. A člověče, nemyl se! I kdyby celý svět a každý člověk byl naprosto dokonalý a bez jediného hříchu, a ty sám bys měl jeden jediný, nepatrný hřích, jednu tajnou svůdnou myšlenku, jedno neodpuštění, lehkou závist, Pán Ježíš by kvůli tvé záchraně musel stejně bolestně umřít. Já i ty máme obrovský podíl na Kristově mučednické smrti. Každý člověk na světě, **nebot' všichni zhřešili.** Nikdo se nemůže se svou vinou před Bohem za nic schovat. Ale i já a ty máme také odpuštění vin, pokud si svůj podíl uvědomíme, litujeme své viny a pokud přijmeme a věříme v Kristovu dokonalou oběť. Pokud víme, že potřebujeme Kristovu milost ke své záchraně, ke spáse.

Na kříži Pán Ježíš zbavil věčné smrti toho, kdo se od cest k smrti odvrátil a ke Kristu se obrátil. Kdo se od konání zlých skutků odvrátil, činil pokání, a kdo v Krista jako v Pána a Spasitele uvěřil. Pán Ježíš nás svou obětí vykoupil pro věčný život. Avšak některé následky prvotního hříchu zůstaly. Zlo, války, zločiny, konají ti, kteří doposud patří světu, ti, kteří se doposud neobrátili ke Kristu. Svými činy působí utrpení sobě a žel i druhým. Svět není proměněný, neposlouchá Boha a **tak je pod mocí toho Zlého.** A ani křesťanům se zlo nevyhýbá. A nevyhýbají se nám ani nemoci, bolesti a všelijaká utrpení. Následkem prvního hříchu tak je i naše stárnutí a tělesná smrt.

Chtěl bych se dnes, bratři a sestry, zamyslet u příležitosti Velkého pátku a utrpení Kristova nad tématem **utrpení.** V tomto světě a v životě utrpení potkáváme, mnohdy se utrpení týká i nás samotných. Víme, co je vážná nemoc, víme, co to je bolest. Nevyhýbá se nám. Jistě, mládí neví, jak bolí stáří. Muži neznají porodní bolesti. Mnozí trpí víc, než jiní a nikomu by tu bolest nepřáli. I bolest duše je velice vážná věc.

Člověk, který je zdravý, často nebere vážně ty nemocné. Širší lidská společnost vytlačuje trpící lidi na okraj svého zájmu, zavírá je do ústavů, kde je nevidí a nenavštěvuje. Jeden takový příběh: V ústavu odložený postižený syn se každé svátky těší, že dostane od svých rodičů alespoň pohled. Ve svém naivním pohledu si myslí, a z lásky k rodičům je ještě omlouvá, že hodně pracují, že nemají čas za ním jezdit, a nakonec, nepřijde ani ten pohled. Anebo jiný příběh: *Před několika lety působila velký rozruch a smutek zpráva o jedné paní, která od hotelu, ve kterém během dovolené bydlela, žádala odškodnění, protože ve stejnou dobu tam bydlel postižený člověk na vozíčku a jeho přítomnost ničila její pohodu. Tak daleko už někteří lidé jsou.* Mnozí lidé zastávají názor, že jen život bez bolesti a nemoci je důstojný a hodnotný. Do té doby, než na ně dojde....

Reakce trpících je různá. Někteří lidé nemají odvalu, stydí se přiznat k tomu, že jsou staří, nemocní, postižení. Tají své bolesti, nechtějí nikoho obtěžovat. Ani Boha. I mnozí křesťané nechtějí obtěžovat. Trápí se ve svém soužení, v nemoci a možná se i stydí říct si o modlitbu, o pomoc. Na druhou stranu zase naopak někteří zatvrzele své utrpení vyčítají Bohu a odvrací se od Něho, druzí se Boha ptají, čím si to zasloužili. Mnohé další právě utrpení k Pánu Bohu přiblíží. Člověk se upne na Boha jako na jedinou naději. Upne se na Krista, který moc dobře ví, co to bolest a utrpení je. A zde je ten biblický pohled, který právě skrze utrpení, dává všelijak trpícímu a zlomenému novou sílu a naději: **Jako na nás v hojnosti přicházejí utrpení Kristova, tak na nás skrze Krista přichází v hojnosti i útěcha.**

Když, bratři a sestry, přemýšlím o křížové cestě Pána Ježíše Krista, o jeho utrpení, bezmoci, zlomenosti, o jeho oběti a smrti, pak možná začínám víc rozumět tomu biblickému slovu, že **náš život je ukrytý v Kristu.** Nemyslím si, že by v Něm byl ukryt pouze ten věčný život, je tam i ten současný, i se vši bídou a utrpením. **Jako na nás v hojnosti přicházejí utrpení Kristova...** Jistě, apoštol Pavel v tom slově mohl myslet především na pronásledování pro víru, nicméně to slovo můžeme vztáhnout na všechny naše bolesti, nemoci, zoufalství i trápení. Vždyť ve veliké míře zakoušel Pán Ježíš na kříži všechny možné bolesti a bezradnosti. On naše bolesti dobře zná. Umí je pochopit. Všechny je nesl dávno za nás, takže nám rozumí. Utrpení křesťana je utrpením samotného Krista. Když si toho je křesťan vědom, když spojuje svá utrpení s Kristovými, tak se mu dostane rychlé duchovní potěchy. Samozřejmě, že naše utrpení není potřeba k odpuštění hříchu, Kristova oběť v tomto ohledu byla dokonalá. Nicméně posilujeme se vědomím, že našim utrpením máme podíl s trpícím Kristem. Přijímejme stejně jako On s pokorou svůj kalich, pijme z jeho kalicha, pak se nám dostane Jeho pokoj a útěcha. **Jako na nás v hojnosti přicházejí utrpení Kristova, tak na nás skrze Krista přichází v hojnosti i útěcha.** A ta útěcha je jednak samozřejmě v naději, že každé utrpení jednou skončí. Že v Kristu můžeme stejně jako On být jednou vzkříšeni. Že můžeme skrze víru přijmout naději věčného života v Božím království, které je jako ráj. **Tam není pláče, nářku, žalu, nemoci ani bolesti. Tam i chromý začne poskakovat jako býček.**

Náš život, bratři a sestry, je mnohdy podobný té Kristově cestě. Ty situace, které prožíváme, můžeme najít skryty v Kristu. Stejně jako u Něj, tak i u nás bylo nejprve dětství, pak mládí, plodná léta. Po nich přichází těžkosti. Bolesti, nemoci, trápení. Ten kříž měl stále větší tíhu. Pánu Ježíši prchala síla z těla, jeho největší starostí bylo dojít až do konce. A nebylo to pak už vůbec ani důstojně. I my bychom chtěli svůj život dovést do důstojného konce a důstojně odejít, ale nevíme, jaké ty konce budou. U Krista můžeme skutečně hledat inspiraci a potěchu. S přibývajícím věkem zvláště vy, nejstarší, víte, jak je těžké sbírat sílu do dalšího dne, jak rozhýbat tělo, zda budou poslouchat nohy, zda se nebude točit hlava.

V hojnosti přichází na člověka všelijaká utrpení, avšak křesťan se s nimi může lépe vyrovnat. Může v nich vnímat Boha a lépe mu rozumět. Pochopit ho. Brát od Něj sílu, úlevu a třeba i uzdravení. Vzpomínám si na jeden film, který jsem kdysi viděl. Film podle skutečné události o jednom nadějném basketbalistovi, který na tréninku dostal silnou mrtvičku. Byl pak zčásti ochrnutý, zoufalý a zlomený, a samozřejmě v zajetí otázek typu **proč. Proč zrovna já? Proč se mi to stalo?** Na to člověk zpravidla nedostane nikdy odpověď, jen se trápí. Až mu bylo řečeno, **není žádné proč. Prostě proto, stalo se.** My lidé jsme křehké schránky a někdy stačí tak málo, a je s námi zle. Proto **máme být připraveni, neboť nevíme dne, ani hodiny!** Ten basketbalista se rozhodl bojovat, pokoušel se trénovat, chtěl zase hrát. Na pár sekund v jednom zápase se vrátil, aby vsítil jeden jediný bod. Byla to veliká sláva, byl šťastný. Avšak pochopil, že na ten vrcholný sport nemá. Našel však smysl života v tom, že povzbuzoval další, kteří se dostali do podobné situace. Potěšoval je potěšením, které se jemu samotnému dostalo. I tohle nás Bůh učí. Nepřestat bojovat, a najít smysl skrze Krista i v tom našem všelijakém soužení a utrpení.

Pán Ježíš Kristus to nevzdal. Kdyby vzdal, bylo by to asi s námi zlé. Těžko by se tak jako On někdo obětoval, kdyby nás tolik nemiloval. Pán Ježíš to nevzdal z lásky k Bohu i k člověku. I z lásky k tobě. Tak proto i ty to také nevzdávej, už kvůli Němu a běž, **s pohledem upřeným na Ježíše.** Amen. Píseň 523 Modlitba

Večeře páně (377, 212)

Slovo poslání: 1. Petrův 2, 19-25

Požehnání: A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků! Amen. Píseň 526